

Frică

de Ioana Bâldea Constantinescu

Mulțimea alunecă în șuvoaie și stația se inundă de oameni. O avalanșă caldă de respirații îmbrățișate. Dacă degetele noastre se vor despreuna. Dacă vei rămâne în urmă. Dincolo de ușa metroului. Dacă ne vor despărți. Dacă ne vor duce în stații diferite. Dacă nu o să ne mai găsim. Dacă mă pierd. Dacă te pierd.

Am încă în urechi zgomotul spectacolului. Toți oamenii ăștia, ieșiți de la teatru, vin fiecare cu muzica lui și ele se amestecă, se fac zgomot. Un zid de sunet mut. Dacă nu pot să mă cațăr dincolo de el. Dacă nu se mai aude muzica mea. Dacă îmi dai drumul. Ce fac dacă îmi dai drumul. De ce sunt atât de mulți. Tu ai mai văzut așa de mulți oameni. Și toți merg în aceeași direcție. Unde se duc. Dacă mă iau și pe mine cu ei. Dacă te iau pe tine. Dacă ne despart.

Tobe mi se înfoaie în urechi și ritmul crește. Mai știi când spuneați „muzică de pericol”, la filme. E o mare de oameni aici. Fiecare singur cu muzica lui. Niciunul nu-l aude pe celălalt. Atâta singurătate în miezul unui sunet. Și atunci tu îmi spui „Sunt aici”. Nu te aud, nu te aud de oameni. Valul ăsta de oameni. Văd buzele care se mișcă și simt cuvântul în aer, dar el nu ajunge la mine. Oare chiar e acolo. Între noi. Ai spus tu asta sau doar mi s-a părut. E greu să găsești cuvintele între atâția oameni. Totul e mai greu în mulțime. Ne-am lipit cu spatele de perete. Așteptăm să treacă puhoiul. Dacă ne ia cu el. Dacă, dacă. Dacă ne strivește. Dacă ne calcă în picioare. Ca valul de antilope care trece peste Mufasa. Simba e mic, pripășit într-un colț de stâncă. Nicio putere. Așa vine valul de antilope, cu zgomot de tobe. Îl auzi. Nici eu nu te aud pe tine, dar te văd cum miști buzele spre mine. „Nu-ți dau drumul”. Să nu-mi dai drumul, bine. Să nu lași să ne despartă. Dacă valul ăsta ne ia cu el. Dacă nu ne mai găsim. Ce să fac dacă nu ne mai găsim. Cum ajung înapoi. Ce să fac fără tine. Îmi aud inima. Tu țî-o auzi. Bubuie mai tare ca toată orchestra și o simt în degete și-n genunchi, și-n gât, și-n ceafă și dincolo de șine, departe. Tu auzi inima mea. Să nu-mi dai drumul. Să nu-mi dai drumul.

Mulțimea asta care se repede în metrou ca un tsunami mă doare în stomac și îmi înfundă urechile. Tobe s-au mutat pe dinăuntrul meu. Simba e mic și în curând nu va mai avea pe nimeni. Toate culorile se fac o singură culoare. Toate sunetele un singur sunet care-mi curge șiroaie din ochi. Nu am mai văzut atâția oameni de foarte mult timp. Cred că niciodată nu am văzut atât de mulți. Nici cu metroul nu am mai fost. De mult timp. Dar nu. Nu au mai fost așa mulți. Niciodată. Degetele mele ar vrea să muște din mâna ta. „Nu-ți dau drumul”. Tu auzi. Tu îți auzi inima în gât. Dar pe a mea o auzi.

Nu ne mișcăm. Trenurile trec unul după altul. Eu nu știu că-mi curg lacrimile pe obraz decât atunci când mi le ștergi. Trebuie să mă agăț de ceva. Ai o mână pe pieptul meu, în calea șuvoiului. Scut. Inima mea e ca un instrument de percuție separat de orchestră. O aud în ochii tăi. Mă agăț de ea. Mă agăț de tine. Să nu ne despartă. Să nu mă pierd. Nu mai



Frică. Ilustrație: Daniel Ivașcu

vreau să merg cu metroul niciodată. Nu mai vreau să merg la teatru niciodată. Nu mai vreau să ne prindă mulțimea. Niciodată.

Gata.

Acum, gata. Respir și toate se așază la loc. Și viorile, și lemnele, și alăturile, toate. Doar cuvintele au rămas pierdute. Poate sunt în buzunare. Poate s-au rătăcit în pustiul peronului rămas în urmă. Poate.

S-a terminat. Stau pe scaun, în metroul aproape gol și tu te-ai aplecat peste mine și mă mângâi. Și spui ceva, spui ceva ce nu aud, într-un ritm care mă leagă puțin, înainte să adorm. Cred că am urechile înfundate. Oare ție îți era frică de antilope când erai mică. Sau de trenuri. De mulțimi. De singurătate. Să nu te pierzi de mama ta. Îți era. Frică. Iartă-mă că nu am știut. Inima mea bate în lumina ochilor tăi. Mamele nu-ți dau drumul niciodată.